

siis jooksis ta ruttuste ja jõudis, kui issa horiwárrarvast sisse astus, temma wasto, ja poja rõmus terretaminne olli ka issa süddame rõõm. Agga nûud sessammal enne nimmetud páwal, sel ajal kui ei emma egga lapsed veel mäelnud issa kõjotulle-misse peale, sest et pádam veel kõrges olli, siis läks poeg nenda kui ta emma käest sedda lubba olli sanud, horvi ja mängis seal õppind viisi játrele, sõitis wahhe ratsa sifko seljas ja läks siis jálle temmaga páwarjo puhkama. Korraka läks paks pil-we páwa ette; „wata,” ütles laps sifko wasto, „meie same tânnna veel vähma, siis on meie sõit otsas, siis minna pean tuppa minnema, ja siinna lauta, sest tubba sul ei olle. Agga peaksid siinna teadma, mis hea varjulinne mängimisse foht minnul on, põningil! Peaaego ni valge kui tubba ja rumi kül, seal sunniks sõitagi; oh, tulle õige ma viin sind ka senna.” Ja pois läks ele treppidest üles, ja sił jalla peal temma játrele. Ni justeks olli ellajas läind et ta

ka sedda õppimatta teed kartuseta lapse járel kāis. Ja poisikesse süddamesse ei tulnud kartust, egga tulnud ta mele, et se ei piddand õige ollema mis ta teggi, waid olli rõmo tāis, et se temmale ni hâsti korda läks, ja ni kui olleks ta ühhe hea sõbra omimal wõteraks saand, fitis ja naitas temma sikkule keik, mis temma omma melest hea olli. Agga mis murre wae-wab issa süddant? — Oh rutta, rutta, jõua liggemale! — Gest nûud läks poeg sifko selga ja sõitis põningil ümber ringi, ja meel olli hea kui ta hâsti joooks. Agga ellaja werri sai wâgga pallawaks, ja ringijooksmissest ta pea haffas ümber kâima, ta kartis wõteras kohhas ja find-las rumis. Silmad põllerivad, ta lõõtsub ja puhhub, ja nûud ta põtab pea jálle akna pole, ja walget nähhes jooskeb ker-meste kui lind lendab wasto afnat, rutud lähherivad kollisedes katki, ja sił kargab kissendawa lapsega põningi lugist alla! — — Agga wata nûud Jummala armoseäd.